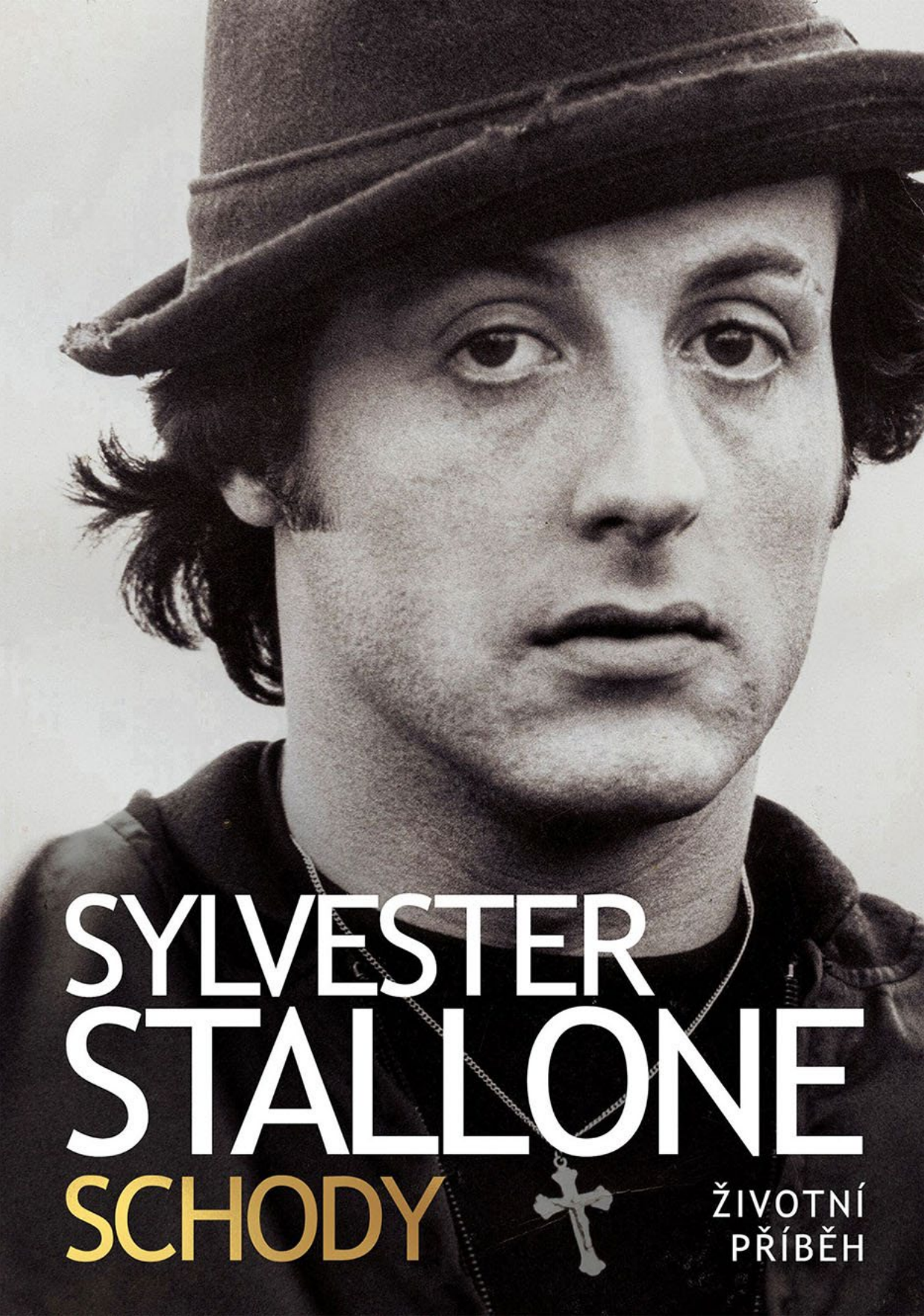

SYLVESTER
STALLONE

SCHODY

ŽIVOTNÍ
PŘÍBĚH

Sylvester Stallone

Schody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

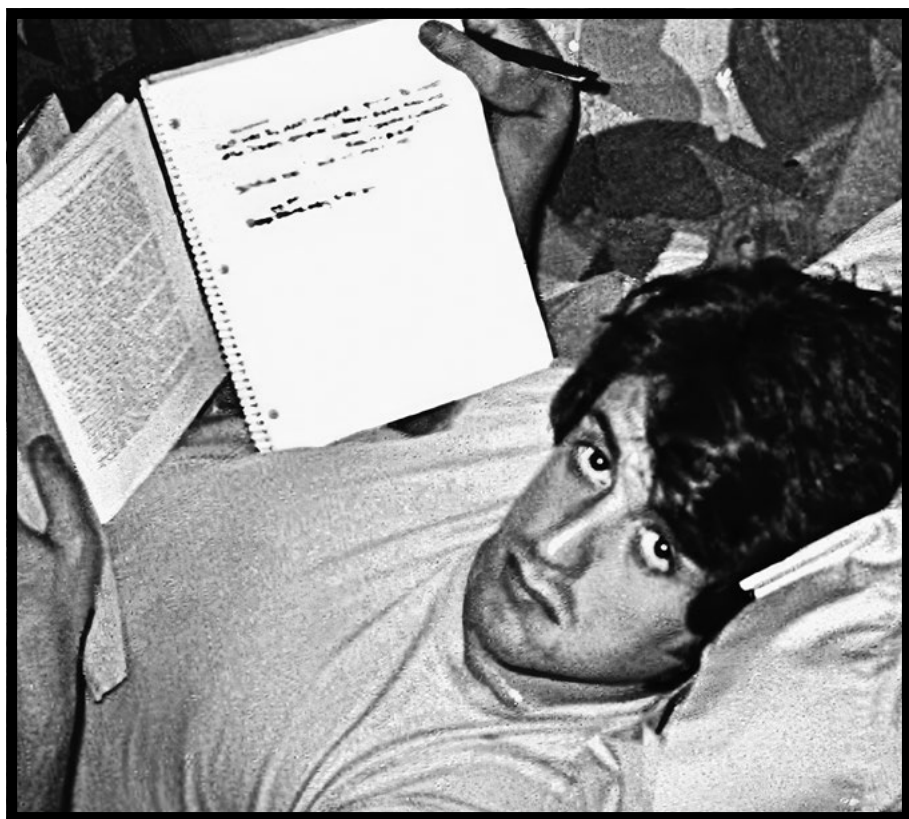
Sylvester Stallone
Sylvester Stallone: Schody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SYLVESTER STALLONE SCHODY

ŽIVOTNÍ
PŘÍBĚH

Veškeré fotografie poskytl autor, s výjimkou následujících: str. 20: Ken Regan / Camera 5; str. 79: Photo 12 / Alamy; str. 136, 217, 236, 237, 248, 249, 259, 262, 264 (dole), 265, 267: se svolením MGM Media Licensing. ROCKY © 1976 Metro-Goldwyn-Mayer Studios Inc. Všechna práva vyhrazena; str. 141: PictureLux / The Hollywood Archive / Alamy; str. 169 a 174: „Capone“ © 1975 20th Century Studios, Inc. Všechna práva vyhrazena; str. 232: Masheter Movie Archive / Alamy; str. 253: Blue Robin Collectables / Alamy; str. 264 (nahore): PictureLux / The Hollywood Archive / Alamy; str. 277: Ron Galella / Ron Galella Collection prostřednictvím Getty Images

Without limiting the exclusive rights of any author, contributor, or the publisher of this publication, any unauthorized use of this publication to train generative artificial intelligence (AI) technologies is expressly prohibited. HarperCollins also exercise their rights under Article 4(3) of the Digital Single Market Directive 2019/790 and expressly reserve this publication from the text and data mining exception.

THE STEPS. Copyright © 2026 by Sylvester Stallone. All rights reserved. Printed in the United States of America. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. For information, address HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007. In Europe, HarperCollins Publishers, Macken House, 39/40 Mayor Street Upper, Dublin 1, D01 C9W8, Ireland.

HarperCollins books may be purchased for educational, business, or sales promotional use. For information, please email the Special Markets Department at SPsales@harpercollins.com.

hc.com

FIRST EDITION

Designed by Jennifer Chung

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data has been applied for.

Pro Jennifer –
Díky tvé lásce je můj život nádherný zázrak!

Pro Sophii, Sistine a Scarlet –
Děkuji, že jste se narodily. Jste ty nejjasnější hvězdy,
které mi září nad hlavou.

Pro celý svět –
Buď požehnaný, opravdový Rocky, ať jsi kdekoliv!

OBSAH

KROK NULA: ŠPANĚLSKO

Věštkyňe	13
----------------	----

KROK PRVNÍ: NEW YORK

1 Zpátky v kuchyni	19
2 Domov, nesladký domov	25
3 Mužská špatnost (a jiné diagnózy)	29
4 Lvi za mřížemi	14
5 Připravit se na neúspěch	43
6 Bojuj, nebo uteč.....	52
7 Moji přátelé holubi	60
8 Ctnost nedočkavosti.....	66
9 Plavat, nebo jít ke dnu	71
10 Nejsi dost hrozivý.....	77
11 Škola, základ života?	85
12 Ale tys to nevzdal	90
13 Dokážeš se ohánět pěstmi?.....	98
14 „Vatikán slov“	105
15 Domov, kde se dá psát	111
16 Neztrácet tempo.....	119
17 Koně.....	125
18 Páni Flatbushe	133
19 Kup mi ten prsten!.....	140
20 Divoký západ	145
21 Road trip.....	151

KROK DRUHÝ: LOS ANGELES

22 Vážně, neztrácej čas	165
23 Manželství v kravatě	173
24 Jak přežít v jámě lvové	181

KROK TŘETÍ: ROCKY

25 Nelíbí se mi	193
26 Studio za neznámého herce nedá ani cent	201
27 Bud', anebo, Slyi	206
28 I moje sestra umí dát větší ránu	212
29 „Je dokonalá!“	219
30 Gazela a želva	224
31 Mateřská láska	228
32 Modrá čepice	238
33 Schody	245
34 Padla!	251
35 Vnitřní zápas v boji	255
36 „Adriano, kde máš čepici?“	261
37 Všem jako Rocky	271

POSLEDNÍ KROK: FILADELFIE

Epilog	281
Poděkování	285

KROK NULA

ŠPANĚLSKO

VĚŠTKYNĚ

Kdesi uprostřed Pyrenejí, na prašné cestě k moři, jsem uviděl ceduli. Nabízely se na ní služby věštkyně. Za sto peset jsem si mohl nechat přečíst budoucnost.

Byl rok 1969. Před několika měsíci jsem odešel z univerzity v Miami, ačkoliv mi k promoci chybělo jen pár kreditů, a teď, jako tolik jiných lidí mé generace, jsem cestoval s batohem po Evropě a snažil se „najít sám sebe“. Pokud by byl v celém Španělsku jen jediný člověk, který potřeboval poradit, co mu přinese budoucnost, tak jsem to byl já.

Věštkyně se jmenovala madame Pilar. Bydlela v omšelém starém domě kousek dál po silnici. Měla dlouhé černé vlasy a kudrnaté prameny vlasů jí vykukovaly zpod šátku. Vypadala jako typická cikánská vědma. Posadil jsem se naproti ní, ona zabalila vejce do kapesníku a rozbila ho. Pak mě vzala za ruku a začala mi číst z dlaně.

Uměla trochu anglicky a já se snažil pochopit, co říká. Řekla mi, že mám zdvojenou čáru života, a že tedy budu žít dva různé životy. Ukázala na jedno místo a prohlásila, že ke změně dojde, až mi bude kolem pětadvaceti let. Mně bylo třiadvacet. Ukázala mi taky, že mám tři čáry manželství, což mi přišlo zvláštní. Pak začala předpovídat budoucnost.

Působila velmi sebejistě. Všechno, čemu jsem navzdory jejímu přízvu-ku porozuměl, jsem si zapsal do deníku hned poté, co jsem odtamtud odešel, abych nic nezapomněl.

„Bdí nade mnou duch herce ze země mrtvých. Má černé vlasy, je citlivý a chrání mě.“

„Starší žena z kruhů pozornosti mě uvede do divadelního světa.“

„Zásah štěstěny před rokem 1976.“

„Drama, ne zpěv. Vyhýbej se komedii.“

„Mám mysl čtyřicátníka, ale až mi bude čtyřicet, budu mít mysl, jako by mi bylo dvaadvacet.“

„Budu trpět palpitacemi z nervů a nebudu věřit vlastnímu úsudku.“

„Musím vždy věřit svému úsudku a činům.“

Zdalo se mi, že madame Pilar mě vidí takového, jaký jsem, nebo jakým se záhy stanu. Není snadné se na životní křižovatce, na jaké jsem právě stál, vyvarovat toho, abych podobnému proroctví přikládal zvláštní váhu. Už jsem nebyl dítě, ještě jsem ale nedorostl v muže, protože jsem zatím v životě nemusel čelit mnoha protivenstvím. Pokud toužíte po sebepoznání, lze se takovému okamžiku těžko vyhnout. Chcete zkoumat svoje limity a „rozpínat“ mysl, zatímco předstíráte, že se nebudete muset vyrovnat s tím, že život je boj a svět dokáže být dost brutální.

Přesně tohle platilo i pro mě. Nic jsem nehledal, jen jsem se vyhýbal realitě. Musel jsem se rozhodnout, jestli si budu sám se sebou dál hrát na schovávanou, nebo se realitě postavím čelem.

Chtěl jsem být hercem. Dva jalové roky jsem strávil na divadelní fakultě v Miami, kde jsem nedokázal vybojovat žádné hlavní role. Tohle odmítnutí mi sloužilo k tomu, abych využil vlastní kreativitu, a tak jsme s mým kamarádem Johnem místo toho uváděli nedotažené inscenace ve špatně osvětleném suterénu zdejšího kostela. Byla to zábava, ale nikam to nevedlo, stejně jako já jsem teď nikam nesměřoval. Bylo načase něco změnit.

Další den jsem se vymotal z Pyrenejí a těsně před soumrakem jsem stál na pláži na pobřeží Costa Brava. Nikdo tam nebyl, až na jednoho rybáře dole na pobřeží. Ten právě seškraboval mušle ze skal kousek od břehu. Zbývalo mi posledních pár peset, a tak jsem si za ně od toho starého muže koupil půl tuctu mušlí. Tohle skromné jídlo jsem si odnesl nahoru na kopec, který se tyčil nad pláží. Našel jsem si pohodlné místo, opřel se o batoh a zul si boty. Zatímco jsem mušle jednu po druhé otevíral kusem naplaveného dřeva, nemohl jsem přestat myslet na to,

že plýtvám tím nejcennějším, co mám: totiž vlastním časem, veličinou, která vládne všem našim životům.

Seděl jsem na kopci a díval se na Středozemní moře. Slunce dávno zapadlo za Pyreneje a já si uvědomil, že je čas ukončit své dobrodružství a začít budovat život podle svých snů. Nezbývalo než se vrátit do Ameriky. Do místa, které lidské srdce buď zocelí, nebo rozbije na kusy, do krásného, jedinečného, neopakovatelného New Yorku.

Hleděl jsem na to temné moře, padala noc, a já si říkal: *Tak, je čas vrhnout se po hlavě do pekelné výhně, mladíku.*

KROK PRVNÍ

NEW YORK

ZPÁTKY V KUCHYNI

Když jsem po deseti hodinách v letadle a dvou hodinách v autobuse vyšel z autobusového terminálu na Port Authority, zasáhla mě vlna vedra a hluk, na které jsem nebyl připravený. Kakofonie lidských hlasů, skřípání koleček kufrů na linoleu a na betonu, vřava motorů a klaksonů aut ze všech směrů a hudba řvoucí z autorádií. Letní vzduch New Yorku na moje smysly působil jako pekelný oheň plný lidského plahočení.

Vítej doma, Slyi.

Za chvíli mělo zapadnout slunce, já neměl kde spát a v tom ohromném městě s miliony obyvatel jsem neznal živou duši. Fakt. Vůbec jsem nevěděl, kam mám jít. Vyšel jsem tedy na ulici a ocitl se v davu cizích lidí. Jen jsem se rozhlížel po názvech ulic, abych se trochu zorientoval: 42. ulice a 8. avenue mi byly povědomé. Když jsem byl ještě mimino, bydleli jsme na 46. ulici a 9. avenue, přímo uprostřed Hell's Kitchen. To odsud bylo jen kousek. Rozhodl jsem se, že půjdu pěšky a podívám se tam, kde to všechno začalo.

Narodil jsem se 6. července 1946, čímž jsem svoji matku náležitě překvapil. Nikdy nechtěla mít děti a své těhotenství si nepřipouštěla, a to až do chvíle, kdy ji v sobotu odpoledne v autobuse zastihly porodní bolesti. Laskavý spolecestující jí pomohl vystoupit a doprovodil ji do nejbližší nemocnice, která byla shodou okolností nemocnicí pro chudé příslušníky dělnické třídy.

Porod to byl těžký a plný komplikací.

Nedokázal jsem projít porodními cestami, a tak mě musel jeden z lékařů vytáhnout kleštěmi. To je poměrně riskantní procedura. Když kleště chytí hlavičku dítěte na špatném místě, může dojít k celoživotnímu poškození lebky, poranění mozku, očí a obličeje, a jak se to stalo v mém případě, i k ochrnutí obličejových svalů a trvalému znetvoření. Nechtěně mi poškodili nervy, a tak mi částečně ochromili levou stranu obličeje, což mi navždy změnilo život. Celý život tak mám křivou pusku a špatně vyslovuju. Takový je zkrátka osud.

Měli jsme malý byt a tekla v něm jenom studená voda, teplá ne. Nedalo se tu mýt nádobí a vlézt do vany bylo zejména v zimě příšerné, a tak jsme to moc často nedělali. Matka ohřívala vodu na plynovém sporáku a míchala ji s ledovou vodou ve vaně, načež mě drhla houbou. Maličká vana nám však většinou sloužila jako kuchyňský stůl. Když jsme vanu nepoužívali jako vanu, prostě jsme na ni položili kus překližky – nádhera!

Nájem činil asi patnáct dolarů měsíčně a ústřední topení tu neexistovalo. Na vaření jsme používali jediný plynový hořák s mřížkou. A co byla doopravdy zábava: díry v podlaze otec zacpával drátěnkou, aby dovnitř nelezly krysy. Myslel si, že ocelovou vlnou se neprokoušou, protože by jim lezla do zubů. Pro jistotu ale díru překryl i velkým ohnutým víčkem z plechovky od rajčat.

Netřeba dodávat, že když jsem byl malý, moc jsme toho neměli. Moje první postýlka bylo šuple z komody a polštář. Nakonec jsem povýšil, pořídili mi jakýsi vynález se zamykacím víkem. Zní to možná krutě, ale mělo to smysl, protože jsem se narodil jako příšerně hyperaktivní dítě. Rozhodně nemáte zapotřebí, aby vaše batole vylezlo oknem na požární schodiště, což jsem dělal poměrně pravidelně. Jednou jsem otce prosil, aby mi dovolil mít kočku. Řekl mi, že jestli chci domácího mazlíčka, můžu si hrát s holými, růžovými mláďaty myší, které prolezly drátěnými ucpávkami děr v podlaze a následně uvízly v lepicí pasti pod dřezem.

Můj táta se živil jako holič, toužil ale po tom, stát se zpěvákem. Bohužel trpěl paralyzující trémou, a tak místo toho šel do učení na kadeřníka, na ženských vlasech se totiž dalo vydělat víc peněz. Takhle se seznámil s mojí matkou. Odjakživa se chtěla stát hvězdou, ať už herečkou, nebo tanečnicí, na tom nesešlo. Byla zkrátka posedlá slávou. Nakonec skončila jako servírka v nočním klubu Billy Rose's Diamond Horseshoe v suterénu hotelu Paramount na Západní 64. ulici. O spoustu let později se novým přátelům chlubila, že byla „hlavní hvězdou“ klubu, a dokonce tomu sama věřila. Pravda je, že

byla velký snílek, možná, že to jsem chytil právě od ní. Nakonec se s otcem vzali, zase to ale nebylo jen tak.

Matka se totiž nestihla rozvést se svým prvním manželem Tommym, podsaditým řidičem kamionu z Keansburgu v New Jersey. Měla navíc i čtyřletého syna, jehož existenci po celý život zuřivě popírala. Můj otec bigamii neschvaloval, a tak když zjistil, jak se věci mají, roztráskal spoustu nábytku a podle členů širší rodiny hodně mlátil do stěn. Byl to zkrátka násilný začátek divokého manželství, výbušní totiž byli oba dva a hádali se dennodenně, prakticky nepřetržitě na sebe křičeli. Stejně jako mnoho mužů, kteří se narodili během velké hospodářské krize a sloužili za druhé světové války v armádě, byl i můj otec nesmírně prchlivý. Moji výstřední, podivínskou matku to ale neodradilo. Provokovala ho, neustále vyvolávala konflikty a ani při fyzické potyčce si s ním nijak nezdala.

Náš malý studený byt se tak stal nelítostným, nehostinným bojištěm. Když jsem byl malý, nebylo to se mnou lehké, ale totéž platilo i o mých rodičích. Myslím, že poměrně záhy jsem jim v každodenním boji o přežití v tak drsném městě, jako byl New York, začal překážet, a tak mě poslali přes řeku do Jackson Heights v Queensu. Tady jsem bydlel v penzi-

onu, který vedla milá stará Švédka, říkalo se jí mamá Hansonová. Bylo tu celkem šest pokojů, které byly věčně obsazené obchodními cestujícími, letuškami a různými tuláky či vandráky, kteří městem jen projížděli. Byl jsem tam jediné dítě ze všech, to mi ale nevadilo. V pět hodin se podávala večeře a já u ní sedával se sympatickými cizími lidmi a poslouchal jsem, jak mluví o „životě“, případně o tom, co jim schází. Když si mamá Hansonová potřebovala něco zařídit, hlídaly mě na střídačku její dospívající dcery, abych někam nezmizel.

Náš malý byt byl v podstatě něco jako ruční granát s povytaženou pojistkou, nebylo pro mě tedy těžké pochopit, proč se mě rodiče chtěli zbavit. Bylo to pro jejich i pro moje vlastní dobro. Celkem jsem u mamá Hansonové strávil tři roky. Rodiče mě navštěvovali tak jednou za měsíc, vždycky mi přinesli nějakou malou hračku nebo čokoládovou tyčinku a třeba hodinu u mě zůstali, což mi zřejmě nevadilo, nebo mi to aspoň tvrdili, když jsem trochu povyrosl. Když se na tu dobu dívám zpětně, nejspíš to všechno dopadlo tak nějak nejlíp, jak mohlo.

Teď jsem tedy stál na rohu 46. ulice a 9. avenue, hlavu vyvrácenou, a prohlížel jsem všechna požární schodiště nad hlavou. Na těch požárních schodištích se odehrával veškerý život obyvatel té čtvrti. Věšeli tam prádlo, vařili, jedli, dokonce tam i spali během rozpálených, dusných červencových a srpnových nocí. Z naší čtvrti nebylo před horkem úniku, když jste si zrovna nepřitáhli židli a nestrčili na pár minut hlavu do ledničky.

Na konci čtyřicátých a na začátku padesátých let byla Hell's Kitchen drsná, často životu nebezpečná čtvrť, kde žili lidé zkoušení životem a řádily tu gangy. Už v nejtěplejším věku jste se tu museli naučit starat se sám o sebe. Nebylo radno ani chodit po chodníku, bylo lepší jít po silnici. Tím jste se mohli vyhnout tomu, že vás někdo zatáhne do postranní uličky a obere vás o všechno.

Cesta zpátky v čase po stopě vzpomínek mi ale nezajistila nocleh. Stmívalo se, doléhal na mě časový posun, a tak jsem se vydal zpátky k Port Authority. Uvnitř byl díky klimatizaci příjemný chládek, a navíc tam byly lavičky. Našel jsem si jednu volnou a na té jsem se uvelebil.

Neměl jsem ponětí, jak se vrhnout na kariéru herce, ani jak se o sebe v tom obřím městě postarat. *Toble je rozhodně začátek od píky*, pomyslel jsem si. Báł jsem se? Děsil jsem se své neradostné životní situace? Jistě

že ano. Osamělost je nejhorší, leckdy dokonce smrtící okolnost, která člověka může v životě potkat. Je ale třeba se s ní naučit zacházet.

Na ničem z mých obav ale nezáleželo. Rozhodl jsem se do toho vrhnout po hlavě a odmítal jsem ustoupit. Když budu mít trochu štěstí, nějak se probiju kupředu. Pořád dokola jsem si opakoval: „Všechno bude v pohodě.“ Byla to moje mantra. Nakonec nade mnou únava zvítězila, povedlo se mi zavřít oči a usnout na pár hodin lehkým spánkem, s rukou položenou na batohu, ve kterém jsem měl uložené všechny své pozemské statky.

DOMOV, NESLADKÝ DOMOV

Prosím vás, nepřespávejte na autobusových nádražích. Nejde to. Port Authority je zřejmě největší autobusové nádraží v Americe, a stoprocentně je tam největší chaos. Celou noc tam přijíždějí a odjíždějí autobusy, proudí tam davy lidí a je tam neustále hrozný hluk. V temných koutech číhají kapsáři a pochybné existence připravené vás přepadnout. Každých pár hodin celý terminál procházejí policisté a boučají do opěradel laviček obušky. „Zvedni se, kámo.“ Několikrát se mi stalo, že jsem zrovna tvrdě usnul a v tu chvíli mě jeden z nich praštil obuškem přes chodidla a mnou projel galvanický šok od hlavy až k patě.

Jakmile se rozední, obřím terminálem se valí davy všemi směry. Byl jsem tím naprosto ohromený. Nešlo ani tak o všeobecný hluk, i když ten byl opravdu příšerný, ale o to, že každý z nich někam mířil, jen já neměl kam jít. Já sotva věděl, čím jsem.

Ten první den ve velkoměstě jsem v novinách na stánku zahlédl titul, který na mě zapůsobil. „Vyčerpaní fanoušci rocku zahájili exodus.“ Opouštěli prý místo s názvem Woodstock. Asi šlo o nějaký hudební festival, říkal jsem si. Bylo 18. srpna 1969.

Když vám říkám, že jsem neměl ponětí, co se v Americe děje, myslím tím, že jsem byl opravdu naprosto mimo. Tři z posledních pěti let jsem strávil v Evropě. Dva roky jsem studoval na American College of Switzerland, asi devadesát minut cesty od Ženevy. Zní to nóbl, ve skutečnosti šlo ale o staré přestavěné sanatorium, ze kterého teprve nedávno

udělali vyšší odbornou školu. Kdysi tam lidé mířili proto, aby dokázali přemoci smrt v podobě tuberkulózy. Teď tam směřovali proto, aby získali vysokoškolský titul, který nemohli získat nikde jinde. K tomu se ale vrátím později.

Měl jsem na kontě osmdesát dolarů. Rozhodl jsem se hledat místo k bydlení v centru, konkrétně v Bowery. To byla ta nešpinavější část města. *Pokud někde najdu noclehárnu, kterou si budu moct dovolit, tak to bude tam*, pomyslel jsem si. Celý ten první den jsem strávil chozením od noclehárny k noclehárně, ale na nic snesitelného jsem nenarazil. Většina ubytoven byla buď plná, nebo zamořená krysami. Každý, koho jsem tam potkal, působil dojmem, že život dávno vzdal a jen čeká, až zmizí z povrchu zemského. Měl jsem dost vlastních nočních můr, s nimiž jsem se musel potýkat; tohle jsem si nechtěl promítat v hlavě každý večer, když jsem zavřel oči. Radši bych spal u popelnic v plesnivém průchodu za nechvalně známým Terminal Barem naproti Port Authority – což jsem na dvě noci udělal.

Nakonec bylo štěstí, že jsem na dolním Manhattanu nic nenašel. Musel jsem se přesunout někam, kde budu profesně v centru dění, někam, kde jsou divadla a televizní studia. Ta byla blíž k centrálnímu Manhattanu, na 40. a 50. ulici, po obou stranách Broadwaye. Čas, který bych každý den promarnil dojížděním, jsem mohl využít líp.

Jako zázrakem se mi druhý den povedlo najít bydlení na East Side, na 56. ulici mezi 1. a 2. avenue, přímo na okraji dění. Ubytoval jsem se tedy v hotelu Sutton. Byla to ohromná, zchátralá stará budova plná ztracených existencí. Obyvatelé tu klidně močili ve výtahu, kadili na chodbách, brali drogy a souložili na schodištích. Do budovy se vcházelo špinavými skleněnými otočnými dveřmi, které vedly do vstupní haly s cementovou podlahou a ošuntělým běhounem, který se táhl až k recepci. Recepce byla vlastně jen pult v kleci, kde seděl správce s vpadlými očima a sledoval, jak všechny ty ztracené existence přicházejí a odcházejí.

Správce byl velký chlap. Vždycky měl v puse doutník a pod pultem zbraň. To on byl strážcem tohoto malého kousku pekla, to jemu jste platili nájem – 21,80 dolarů týdně. Pokud vám přišla pošta nebo nějaký vzkaz, všechno šlo přes něj. A když jste si chtěli zatelefonovat, dali jste mu čtvrták. Takhle jednoduché to bylo.

Můj pokoj byl ve třetím patře, což bylo ideální. Nemusel jsem moc často jezdit výtahem a mohl jsem minimalizovat svůj čas strávený na špinavých chodbách tím, že jsem chodil ven rovnou oknem, po požárním schodišti. I tady venku byli narkomani, ale bylo jich tu méně a já jsem šel seshora, takže to šlo zvládnout. Samotný pokoj byl strašně malý, jen 2,3 metru široký a 2,6 metru dlouhý. Bylo to tam tak stísněné, že když jsem seděl na posteli, mohl jsem zároveň zavřít dveře a otevřít okno. Rozměrově byl ještě menší než dnes doporučená minimální velikost vězeňské cely. Nejhorší bylo, že o koupelnu na chodbě jsem se musel dělit s deseti dalšími vandráky.

Bylo to drsné, pro mě to ale byl ráj na zemi. Konečně jsem měl svůj vlastní kout. Základnu.

Ze všeho nejdřív jsem si vybalil, což mi trvalo zhruba deset vteřin. Pak jsem si vypral oblečení. Zmiňuju to jen proto, že jsem měl vlastní metodu, jak se udržovat v čistotě. Sprchoval jsem se oblečený, a když jsem měl to štěstí a povedlo se mi najít mýdlo, které nebylo nechutně obalené v chlupcích, namydil jsem si s ním košili, kalhoty, spodní prádlo, ponožky... i sebe.

Možná by vás mohlo napadnout, proč jsem nechodil do prádelny nebo se normálně neosprchoval a nevypral si oblečení zvlášť. Nebylo by to jednodušší? Ani ne. Když už jsem musel do sprchy, tak proč si rovnou nenechat oblečení na sobě? Byl to ten nejlevnější a nejrychlejší způsob, jak si vyprat, a bylo to úplně jednoduché, zvlášť ve srovnání s tím, kdybych se musel plahočit do prádelny a tam pak hodinu lelkovat, aby mi nikdo neukradl oblečení ze sušičky.

V tom dávném osudovém týdnu bylo venku nesnesitelné vedro. Otevřel jsem okno, abych trochu vyvětral, a natáhl se na tenkou, proleželou matraci. Poprvé jsem se mohl rozhlédnout kolem sebe. Žádná klimatizace tu samozřejmě nebyla. Na zdi visel na pár šroubech prastarý litinový radiátor. Polovina tapet se časem dávno odlepila a desítky let staré nánosy barev podél zárubní a stropu popraskaly a oprýskaly. Na malém stolečku v rohu místnosti jsem nakonec zahlédl ohmataný a potrhaný výtisk Zlatých stránek.

To mě zarazilo. V žádném z pokojů samozřejmě nebyl telefon, a i kdyby tu byl, komu by asi místní zoufalci mohli volat? Přesto mi bylo jasné, že jsem učinil fantastický objev. Jako dítě jsem viděl spoustu filmů

a v Miami jsem se dozvěděl o showbyznysu dost na to, abych věděl, že jedna z prvních věcí, které musím udělat, jestli si chci v tomhle městě najít práci, je sehnat si vlastního agenta. Ve Zlatých stránkách jsem pak mohl najít jména a adresy přesně těch lidí, které jsem musel oslovit. Právě tady jsem měl najít správný směr.

Popadl jsem tedy tu tlustou knihu a začal listovat. Když jsem se dostal k písmenu T a nalistoval stránku začínající slovem *Talent*, otevřel se mi před očima celý svět newyorského showbyznysu. V sekci agentů a manažerů hledajících talenty muselo být aspoň sto jmen. Vytáhl jsem si zápisník a zapsal si prvních pět jmen ze seznamu. Konečně jsem měl cíl. Každý den oslovím tři nebo čtyři agenty či manažery. Čekalo mě projít přes stovku jmen, a to mě zaměstná minimálně na další tři nebo čtyři týdny.

Začnu hned zítra ráno, jen co mi uschne oblečení.

MUŽSKÁ ŠPATNOST (A JINÉ DIAGNÓZY)

Zíral jsme na zavřené dveře.

První dva agenti, které jsem vyhledal, mě rovnou odmítli. Nedo-
stal jsem se ani přes jejich sekretářky.

Ti nekompromisní profesionálové mi dali jasně najevo, že abych se
vůbec dostal do dveří, potřebuju mít minimálně fotku a résumé. Já sa-
mozřejmě neměl ani jedno.

Co je to vlastně résumé? pomyslel jsem si. Neměl jsem tušení.
A i kdybych to věděl, co bych tam asi měl napsat? „Žádné zkušenosti“
nebo „Nic, co by stálo za řeč“? Mohl jsem tam možná vypsát tu jednu
malou roli, kterou jsem dostal v Kafkově *Procesu* v divadle Ring Thea-
ter, když jsem studoval v Miami. Taky jsem mohl zmínit svou úplně
první roli na American College ve Švýcarsku. Hrál jsem tenkrát Biffa
ve hře *Smrt obchodního cestujícího*. To byla celkem významná role
a kvalitní divadelní hra. Jenže jsme hráli pro asi sto diváků a aspoň
polovina z nich nemluvila anglicky. Ani jedna z těchto zkušeností mi
nepřipadala jako něco, co se počítá.

Naštěstí byla hned za rohem drogerie s malou kabinkou na průkazo-
vé fotografie, kde jsem se za padesát centů mohl nechat vyfotit a stroj
mi vyplivl parádní sérii fotek. Byly čtyři, ve čtyřech různých pózách.
Na první fotce jsem zíral přímo před sebe. Pak doleva, pak doprava.
Pro poslední fotografii jsem se naklonil dopředu a výhruzně se zahleděl